

Inspelad i Telestad Karlsdal och på Linnéuniversitet, maj-juni 2011.
Sång, akustisk gitarr, elgitarr, piano, orgel, kör: Daniel Leksell
Kör: Anna Barenius, Jens Thorvaldsson, Markus Rix
Elgitarr: Magnus Persson
Elbas: Kim Westin
Trummor: Ida Knudsen
Omslag: Karin Didring, didring.se
Foto: Karin Didring & Daniel Leksell

DL
Audio

Daniel Leksell

Så vackra nu

Karolina med K

Hon sa "Karolina med K" och presenterade sej för mej. Det var redan väldigt sent men sömn var inte vår grej. Jag hade missat sista bussen, bodde på andra sidan stan. "Jag ljuder på knäckebröd" sa hon, "om du vill ha?". Så vi gick uppför Ystadsgatan medan snön föll över Möllan, och det kändes på nåt sätt som om det kunde vara nån sorts början. Sen satt vi tre trappor upp i hennes kök och pratade om allt om livet, döden, om politik och om att allting var så kallt. Och Karolina med K sa: "Jag tar inget för givet, inte sen min vän i höstas lämna det här livet. Hon gick ut i havet, i dimman, ut i det stora grå. Sen dess har nätterna varit svarta och dagarna blå."

"Så ska det va så svårt att fatta, så svårt att förstå, att man är cynisk ibland?" sa Karolina med K.

Det var efter nyår, snön hade smält och Skåne gick mot vår andra gången som jag träffade Karolina med K.

Hon kom från sitt jobb på BUP, från ännu en korridor. Vi satt i hennes kök och pratade till klockan var två. Och hon sa: "Alliansen avvecklar vår välfärd dag för dag, så de kan sänka skatten ännu mer för dem som redan tjänar bra. De sparkar ut sjuka ur sjukförsäkringen, med sin sjuka politik, det gör alltifler desperata och beredda att ta sina liv." Och Karolina med K tystnade, tog en cigg, satte sej i fönstret ett tag. Hennes ögon var blanka när hon vände sej mot mej och hon sa: "Min vän blev utförsäkrad dan innan hon försvann i det stora grå, hon var sjuk och förtvivlad, men blev utsparkad ändå."

"Så ska det va så svårt att fatta, så svårt att förstå, att man är cynisk ibland?" sa Karolina med K.

Och vi gick på bio, tredje gången jag träffade Karolina med K. Vi skulle gå och fika efter det men alla kaféer på Möllan var stängda då, så vi hamnade i hennes kök igen tre trappor upp på Ystadsgatan och det var nåt som låg i luften när vi satt där och drack té och prata.

Och Karolina med K tvivlade på hur hon skulle leva sitt liv, hon sa: "Man borde göra nåt nytt men blir alltid kvar här i samma gamla skit. Allt är ju ändå bara ett påhitt, allting är en konstruktion. Jag skulle lika väl kunna gå på lina mellan husen som att sitta här och glo." "Ja, man skulle kunna sälja sina ideal och bara jobba som alla andra. Bara tänka på sej själv och sin familj och aldrig bry sej om nåt annat. För ska man äta eller ätas, eller vad är alternativet? I ett samhälle där alla sparkar nedåt och sen säger sänt är livet."

"Så ska det va så svårt att fatta, så svårt att förstå, att man är cynisk ibland?" sa Karolina med K.

Och vi låg under ett täcke med en gammal urtvättad popikon på den där natten efter bion, jag och Karolina med K. Och det kändes som nåt stort skulle hända som om framtiden var på väg som om universum skulle födas, som om mitt liv snart var här.

Och sista gången som jag träffade Karolina med K, vi drack kaffe på Ölkaféet på Södra Skolgatan då.

För Karolina med K sa: "Det är dags för mej att lämna den här stan jag behöver se nåt nytt, jag vill vara fri, jag vill kunna ta dag för dag."

"Så ska det va så svårt att fatta, så svårt att förstå att det är dags för mej att gå", sa Karolina med K.

Släpp prinsessorna fria

När du och jag var små hade du rosa drömmar, du skulle bli en prinsessa när du var stor. Alla skulle se på dej då när du bar din krona av silver, din fina vita klänning och dina vackra röda skor. Det blev sommar, det blev höst, det blev vinter, det blev vår, vi växte upp, år las till år, det kändes som ett liv sedan vi sågs. Och jag tänkte på dej ibland, om du blivit en prinsessa i vitt eller om dina dagar liksom mina mest färgats asfaltgrå.

Men så plötsligt i Uppsala möts vi en kväll i maj på stan, och du säger "just idag mär jag bra men det har varit kämpigt ett tag". Och jag kan se det i din blick dina prinsessdrömmar de är slut och det ser ut som om hela du vill skrika rätt ut:

Det är vår, det är vår, det är vår,
släpp prinsessorna fria!
Det är vår, det är vår, det är vår,
släpp prinsessorna fria!

Du berättade att du träffade en kille när du var lite över tjugo, han var riddaren

från sagan, han var allt som du ville ha. Och ni blev ett par, dagar blev till veckor, som blev till månader och år och så kom en sommarkväll i Visby när han frågade och du sa ja. Och det var loftet om stor kärlek som aldrig skulle dö, en saga, en dröm du haft sen du var liten, som nu höll på att bli sann. Att få leva lycklig och fullkomlig i alla dina dar, efter att ha stått där i vitt och sagt ja i evighetens namn.

Så kom den stora dagen när du gick nedför gången och ett tvivel började gnaga när bandet spelade sista sången. Du kände dej tom och bedragen på nåt sätt som om ditt liv nu var slut och du ville ställa dej upp och skrika rätt ut:

Det är vår, det är vår, det är vår
släpp prinsessorna fria
Det är vår, det är vår, det är vår
släpp prinsessorna fria

Och du berättade om hur ni byggde upp ert liv i en lagom medeklassvillå, på en lagom medeklassgata i en lagom medeklass-stad. Och du formades mer och

mer till en kopia av en annan kopia med den viktiga funktionen att upprätthålla en felfri medeklassfasad. Att passa in och passa upp, att vara trygg och finnas till, att vara den som alltid ställer upp, fastän du inte ens vet om du vill. Att jobba heltid, sen komma hem i tid för att städa upp när annans skit, att formos till den du blir, i den där blicken som styr ditt liv. Men du kände ett motstånd inom dej mot att bli ännu en kopia, du började drömma om ett annat liv med vägar som låg fria, medan garderoben blev allt trängre och tvångströjan stramade alltmer och du ville skrika rätt ut men vågade ännu inte det ...

Det är vår, det är vår, det är vår
släpp prinsessorna fria
Det är vår, det är vår, det är vår
släpp prinsessorna fria

Ja, vi sitter vid Fyrisån nu ikväll och pratar om nöd och lust och du berättar om det året du bestämde dej för att bryta upp. Du var så trött på att vara trevlig då, att alltid vara till för nån annan. Det var

bara drömmen om den stora kärleken som fick dej att stanna. Och du träffade nån annan ett tag, i smyg vid sidan av. Det kändes som om du bestämde över dej själv då och det hjälpte ett tag. Men du ville göra uppror, ville ha ett annat liv så du skrifde dej till slut och började söka efter alternativ. Långt bort från alla ord, alla bilder, som bygger upp din värld och alla män med sina blickar som vill styra vem du är.

Och nu går vi genom Uppsala på en promenad, tysta bredvid varandra genom en blomstrand stad. Och vi sätter oss i Slottsbacken, ser en värväll utan slut, helt plötsligt reser du dej upp, och skriker rätt ut:

Det är vår, det är vår, det är vår
släpp prinsessorna fria
Det är vår, det är vår, det är vår
släpp prinsessorna fria

Så vackra nu

Vi var som dropparna från taken när det lيدر mot vår. Vi var som vågorna på havet den sista sommardan. Vi hade allt vi hade inget, vi hade varann. Vi var så vackra då, så vackra då.

Vi hade allt för mycket livslust och alltför lite tid. Vi skulle alltid vara fria, det var vår filosofi. Vi sprang nakna över ängarna en dag i maj. Vi var så vackra då, så vackra då.

Lalala ...

Vi var som ett helt nytt år med löften om en ny och sällsam tid. Vi var en roman som skulle skrivas, vi var omstörtande poesi. Vi var precis över ytan på väg mot stjärnorna. Vi var så vackra då, så vackra då.

Det kom en höstdag det var den första dan då alla löven föll. Ah, luften var så klar den dan, och du, du var så glad. Det var precis innan allting, innan allting föll. Vi var så vackra då, så vackra då.

Lalala ...

Och jag försvann in i dimman, medan dag las till dag och åren gick. Livet förändrades och jag med det, allt blev novembergrått och måndagstrist. Man måste jobba, kunna försörja sej, och ge upp alla sina stora ideal. Man får lämna allt bakom sej, allt man en gång drömde om, allt som man en gång var. Och det hände att jag längtade tillbaka till den tid som inte längre fanns kvar. Till vägens frihet, till den blomstrande lusten en svunnen sommardag.

Men så plötsligt en dag kommer du förbi, nu står du utanför min dörr och du öppnar den, släpper in lite luft, och allt det som var förr börjar blekna litegrann, som ett monument som håller på att vittra ner till sand och på nåt sätt, här och nu, på nytt, så möter vi varann. Och jag tar ett andetag och jag tar flera fullt ut och jag börjar se klart igen se sänt jag inte såg förut, sänt jag inte sett på länge och plötsligt stiger solen upp och det är ett helt nytt ljus.

Lalala ...

Så, så, så vackra nu.

Så, så, så vackra nu.

Så, så, så vackra nu.

Vi är så, vi är så, vi är så, vi är så ...

Så, så, så vackra nu.

Så, så, så vackra nu.

Så, så, så vackra nu.

Vi är så, vi är så, vi är så, vi är så ...

Så, så, så vackra nu

Så, så, så vackra nu

Så, så, så vackra nu

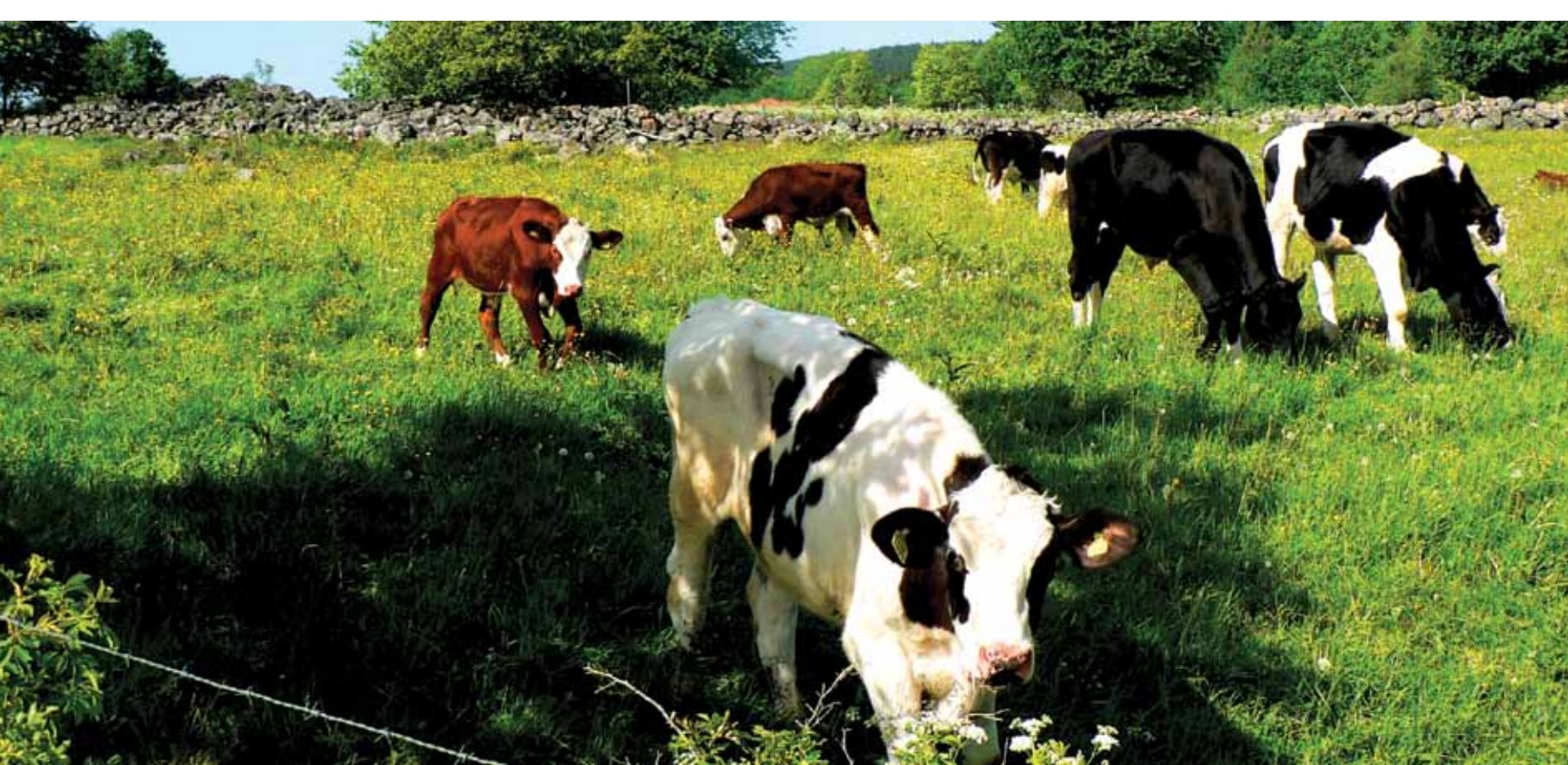
Vi är så, vi är så, vi är så, vi är så,

vi är så, vi är så, vi är så, vi är så,

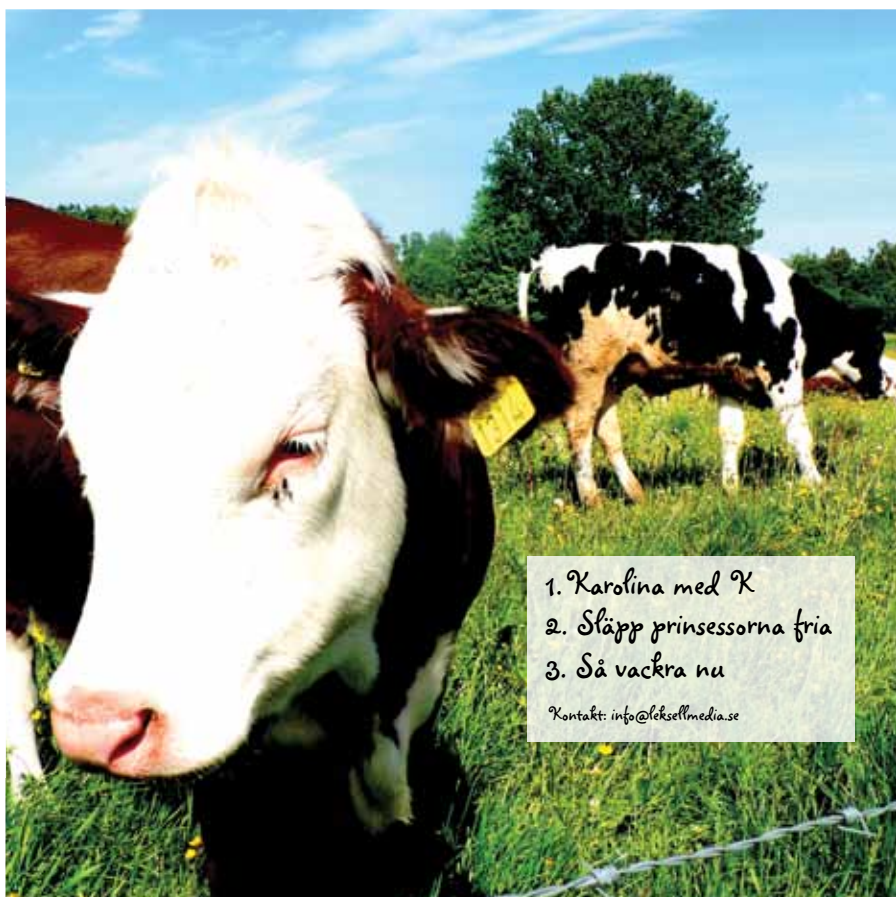
vi är så, vi är så, vi är så, vi är så ...

Vi är så vackra, så vackra just nu.

Daniel Leksell - Så vackra nu

1. Karolina med K
2. Släpp prinsessorna fria
3. Så vackra nu

Kontakt: info@leksellmedia.se

Daniel Leksell - Så vackra nu